

Словник-жартівник

КРИЛАТЕ СЛОВО – КИНУТЕ НА ВІТЕР.
ЗАКИНУТИ ВУДОЧКУ – ВІДМОВА РИ-
БАЛИТИ.

МОТОРНА ЛЮДИНА – АВТОМОБІЛІСТ.

Віктор ІГНАТЕНКО.
Чернігівська обл.

Отписки-самотписки

СВИНПОЗИУМ.

СПАМПЕРС.

ТЮЛЬМЕНЬ.

ШИЗОЛЯЦІЯ.

Богдан ВОРОТНЮК.
Хмельницька обл.

Запитаңнячка

• Якщо у вас немає сові-
ті, то навіщо скаржитесь на
свою долю? Чого вам у жит-
ті не вистачає?

• ГУМОРЕСКА

Ото і весь секрет!

НІЩО не обходиться у Гуньках без баби Насті. Планується весілля чи толока з нагоди будівництва хати, йдеться про посівну чи оранку – обов'язково біжать до неї. Порадяться, коли те діло розпочинати. Особливо цінні її поради прогностичного характеру.

Чутки про прозорливість гуньківської Насті долетіли аж до області. І ось вона перед мікрофоном телеканалу. Жвавий молодик з борідкою, посмакувавши дарами бабиного садка, починає з найголовнішого:

– То як вам вдається, приміром, так точно передбачувати погоду? Що, у вас напередодні змін болить голова чи крутить суглоби?

– Авжеж! – каже баба. – Та це не найголовніше...

– Ну тоді, – міркує кореспондент, – ви враховуєте якісь природні прикмети, скажімо, поведінку курей, рух хмар, квакання жаб... Так?

Баба Настя втирає свої пророчі вуста чистою квітчастою хустиною:

– Твоя правда, сину... І це має значення. Однак не вирішальне. Кореспондент розводить руками:

– У такому разі дозвольте поцікавитися вашими снами. Можливо, вони підказують такі безпомилкові метеоропрогнози?

– Та! – відмахується провидиця. – Як нароблюся на городі, то сплю без задніх ніг. Жаливими сновидіннями не страждаю, я вранці взагалі всі сні забуваю.

– Тоді у чому ж полягає секрет вашого метеорологічного передба-

чення? – мало не підскакує знервований молодик.

– В уважному перегляді телевізійних передач, – лагідно всміхається у відповідь баба Настя.

Кореспондент – у ступорі.

– Щось, вибачте, я нічогосінько не второпаю...

– А тут і розуміти нічого, – розтлумачує баба Настя. – Вислуховую метеопрогнози синоптиків, а потім навпаки все метикую. Те ж саме виходить із реформами та обіцянками наших політиків і урядовців. Ото і весь секрет! Ви ж бачите – нині офіційні прогнози збуваються тільки таким чином...

Володимир ІВЧЕНКО.
м. Київ.

Корисна порада

Найліпший спосіб позбавитися зайвої ваги – у будь-який час дня і ночі їсти скільки завгодно те, чого ви терпіти не можете.

ЗООАФОРИЗМИ

Серед кровососів немає непитущих.

Чим більше іржуть, тим менше орюють.

Їжакові на шию не сядеш.

Плазував до мети.

Леонід ЗАБАРА.
Сумська обл.

Маленькі хитрощі

Щоб позбутися запаху цибулі з рота, достатньо з'їсти два зубчики часнику.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Відверте зізнання

ПОГОЖОГО весняного вечора суддя Бакшишкін йшов додому від свого колеги Пофігулліна. Службову машину й охоронця він відпустив, вирішивши прогулятися.

«Заразом подивлюся, чим народ дихає, як живе, – подумав суддя. – А то все – машина, кабінет, зал суду, котедж, замська дача... Так і від реалій життя відірватися недовго».

Як живе народ, він дізнався, повернувши за ріг. У темряві якийсь мужик виривав у дідка сумку з продуктами.

– Ей, що ви робите?! Припиніть негайно, а то поліцію викличу! – вигукнув суддя.

Зловмисник, кинувши жертву, зник у підворотті.

Поліція не змусила себе чекати. За спиною судді пролунав шум поліцейської машини.

– Ага, попався, бандюга! – закричав здоровенний сержант. – Довго ми ганялися за тобою!

Ударом палиці він звалив суддю на асфальт, а його напарник миттєво клацнув наручниками.

– Я не... грабіжник, – прошепотів ошелешений Бакшишкін. – Запевняю вас, це помилка...

– Ну звичайно! – посміхнувся сержант. – Скажи ще, що ти прокурор...

– Я – не прокурор... Я – суддя, – пояснив Бакшишкін.

– Документи! – зажадав поліцейський і почав нишпорити по його кишенях. Документи були вдома. Замість них сержант виявив айфон останньої марки.

– Ого, крутий телефон! – зрадів він. – Явно вкрадений. Змушений вилучити...

– Це свавілля! – подав голос суддя. – Ви відповісте...

– Та він п'яний! – визначив сержант. – До того ж ображає представника влади при виконанні. Пакляк, тягни його в машину!

У відділенні черговий лейтенант, похмуро оглянувши добряче пом'ятого Бакшишкіна, буркнув:

– У камеру. Вранці розберемося...

– Я не п'яний... Я-я... суддя... Дайте подзвонити... Маю право, – благав Бакшишкін.

– Так він ще й божевільний, – зареготав лейтенант. – Манія величчя. Ти бач, суддею себе уявив...

Ніч Бакшишкін провів у компанії трьох бомжів і одного наркоманда, які зняли з нього піджак, годинник, а за спробу протестувати поставили синець під оком.

Вранці Бакшишкін, схожий на бомжа, постав перед дізнавачем.

– Повірте, я тут через непорозуміння, – запобігливо почав він.

– Тут усі через непорозуміння, – сухо відповів дізнавач.

– Прошу вас, зателефонуйте судді Пофігулліну...

– Ага, так я зараз кинуся турбувати шановану людину через якогось грабіжника і п'яничку! Гей, відведіть його назад у камеру, нехай посидить і подумає...

Через добу Бакшишкін знову постав перед дізнавачем. Він був переляканий і жалюгідний.

– Я щиросердно зізнаюсь у всьому, – квапливо залетав суддя. – Це я пограбував старого в підворотті, відібрав у нього продукти і айфон... Крім того, я був п'яний і вчинив опір законним представникам влади... Єдине, що я прошу, – щоб мою справу передали судді Пофігулліну. Він суворий і справедливий...

Незабаром він постав перед суддею Пофігулліним, і все стало на свої місця.

Після цього випадку Бакшишкін пересувається тільки на службовій машині з охоронцем. Так служі Феміди зручніше спостерігати, чим дихає і як живе народ.

Дамир МУРТАЗІН.
(Видання «Чаян»).

Мал. Олексія КОХАНА.

- Тату, тебе хоче бачити нова вчителька...
- Скажи їй, що я старий і некрасивий.

Народні устішки

Сидять на призьбі коло хати діди Степан та Григорій і згадують свою молодість.

– Ех, Грицьку, – зітхнув Степан, – а було ж, що я за молодих літ і воза зі снопами піднімав!

– Брешеш ти, Стєпо, як мій Рябок зі своєї будки, – іронічно гмикнув Григорій.

– А от давай поб'ємося об заклад, що не брешу!

– Давай.

Вдарили по руках. Тоді Степан і каже:

– Програв ти, небораче, бо я таки справді піднімав того воза зі снопами. Щоправда, підняти його не вдалося.

Один мужик виграв у лото купу грошей. Під час застілля з такої нагоди хтось із присутніх допитується в щасливчика:

– Як тобі вдалося вгадати потрібні цифри?

– Та розумієш, приснилося мені шість сімок. Ну, я поставив на сорок дев'ять – і виграв!

– Щось я не збагну... Шість перемножити на сім – буде сорок два... А ти ж на сорок дев'ять поставив...

– Слухай, розумака! Ти спочатку виграй такі гроші, а вже потім розповідай, що ти великий математик!..

Втомившись від сімейної сварки через якусь дрібницю, про яку подружжя вже й забуло, обоє замовкли й подумки шукають привід для примирення. Першою його знайшла дружина:

– Я, звичайно, не подарунок. Але погодься, що ти теж не іменинник!

• САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ
Щоб я бачив те, що чув

За віконцем шум стиха.

Вгамувався вечір.

Баба діда в бік штовха,

Торсає за плечі:

«Побрехеньки чув нові?

Сусідка торочить:

На тисячу... Навіть дві... Пенсія підскочить!»

Дід Павло, старий мовчун,

З посміхом зазначив:

«Щоб я бачив те, що чув!

Щоб я мав, що бачив!»

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мовчун

Ні «так», ні «ні», –

Киває головою,

Аби думки дурні

Лишалися таїною.

З елітної ферми

По-світськи

Одягається,

По-свинськи

В люди пхається.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Східна притча

Дійшла до нас ця притча із мороку віків,

Її поет Сааді людям розповів.

Тож маємо і ми чудову нагоду

Послухати глибоку мудрість Сходу...

В однім південнім місті, древнім і

далекім,

Де другу каже друг: «Купак, селям

алеїкум!»,

У сиву давнину з походу йшов

мамлюк,

А поруч з ним – ішак (по-нашому –

віслук),

І всяк, хто їх стрічав, уражено спинявся

І в того віслука з пошаною вдвлявся,

Чи дєрвіш то, чи бай – поклони

бив земні,

Бо золота мішок осел ніс на спині...

А натовп все росте, дедалі більше

гусне,

Від гордоців осел, ну, мало що

не лусне.

Та тільки-но зняли прислужники

мішка –

Ніхто й не глянув більш на того ішака.

Сучаснику! Якщо ти пост зайняв

якийсь,

Уважно на всі боки роздивись,

Бо може статись так, як натякав Сааді,

Що всеняк шана та – лише...

твій посаді.

Сергій БОРОДУЛІН.

Волинська обл.

Архів "зорянського"
гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

